

Muistatko jutun . . .

— Hei, veliseni, muistatko sitä opettajaa!

— Entä muistatko sen ja sen toverin ja sen ja sen tapauksen!

Näin lähtee juttu kiertämään eikä siitä vähällä loppua tulekaan. Niin kiersi meilläkin kerran tässä, kun tuli puhe Oulun lyseon lähestyvistä merkkipäivästä. Ja sitä juttua riittikin sitten pitkään. Käsiteltiin Antit ja Jussit, Aatet ja Mölät, Saket ja Sassut ja monet, monet muut, mutta paras juttu, mikä mieleeni jäi, oli kuitenkin mielestäni seuraava, jonka keskeisimmäksi henkilöksi muodostui muudan jo nimeltä unohdettu naapuri ja "uhriksi" mainittu Mölä, jota nimeä nykyinen kunnia-arvoisa tohtori Walter J. Snellman kantoi sekä minun että minua vanhempien polvien aikana, kait lähinnä komean äänensä ansiosta. Opettajamme hyväluontoisuudesta ei nimi anna oikeaa kuvaa.

Niin, oli parvi poikia eräällä ensimmäisistä tunneistaan ensimmäisellä luokalla. Koulun tapoihin yritettiin tutustua ja opettajat olivat tuttuja näöltään ja lempinimiltään, mutta aniharva "siviilimeltään". Niinpä kysyi eräs yllämainituista patriarkoista pojanpakanalta, että mitenkäs sinä nyt sillä tavalla? Kuka niin on käskenyt tekemään, jolloin tuo mustalaispojan kokoinen korvanpukat kuumina puolustaikse tokaisemalla kaikessa hyväuskoisuudessaan, että — lehtori Mölä sanoi niin.

Yleinen rähäkkä ja nyt taisi pojalla kuumottaa jo vähän joka paikkaa. Opettaja kävi valistamaan häntä sopuisasti, että mitenkäs sinä nyt sillä tavalla, vararehtori Snellmanhan hän on.

Kellepä ei olisi voinut moinen erehdys sattua!

— — —

Ylläoleva vain jutun aluksi niille vanhoille koulutovereille, jotka nyt mikä missäkin kohden tai useamman miehen porukassa käyvät muistelemaan menneitä.

Sitten muistuu mieleeni se kollegamme Veitikka pyhine ynnä muine önttööreineen. Tuli tällä kertaa mieleen lähinnä erään keskustelun yhteydessä, joka koski lehtien sensurointia. Siitä on puhuttu paljon ja vaikka sen välttämättömyys on tajuttukin, niin on sitä joskus napistukin. Mutta se Veitikka pahainen, se se vasta on oppinut tietämään, mitä on sensuuri. Se on kärsinyt synnytystuskia mainitustakin syystä enemmän kuin moni "hieman" isompi lehti, mutta aina se vain on ilmestynyt uskollisena periaatteelleen, että nauru pidentää ikää.

Ja sen ilmestyminen on myös kuvannollinen todistus siitä, että mikään ei voi elävähenkistä julkista sanaa musertaa.

Riittäköön tämä tästä. Jatketaan, kun tavataan! Panu.